

Mokītojs

Mokītojs – kap sauli,
Katra šilda ne spinduliās,
O sielas virpesiās.

Mokītojs – ne unžūls, berīmonts palaukie,
O svīroklis glūsniš, vaika glostūns,
Kada mažis lauk.

Mokītojs – ne rūta darželī,
Ne spīgliūta roži, ne tīsus gvazdiks, ne.
Mokītojs – balta laukū ramuni,
Katrōs kōžnas nuskriaustasis klaus:
„Mokītojai, mīli ar nemīli Tu moni?...“

Mokītojs – ne jūds arims
Ir ne žalis pīvas, ne ne ne.
Mokītojs – tai didelis kalns,
Katrami gīven gerums su kuntrībe,
Meilē vākū nenusakoma švelnuma,
Je prireik, atkeliaun ir grīžtums,
Dideli dideli žiniū, patirtīs kupeta,
Katra ved vaikus, maželius ir didesnius,
Per trapi jaunīstis takēli
I gīvenima.
I didījī kēli.